

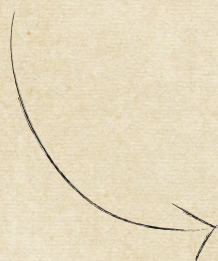
Ride As Kings

Door Lisette Wouters

Het Moderne Liften

In de jaren zeventig en tachtig was het de normaalste zaak van de wereld: liften. Destijds waren de ingrediënten simpel: een kartonnen bord, een stift, een duim en een snelweg. De romantiek is gebleven, de regels zijn veranderd. Moderne lifters Jasper Lesuis en Edwin Kayser uit Nijmegen maken het liftavontuur naar eigen zeggen eenvoudiger en veiliger, met tactieken als de *fotoroutine*, de *bijrijdersrol* en de *tom-tom-techniek*. Rideasking, noemen ze hun manier van liften.

Jasper Lesuis & Edwin Kayser
liften van Nijmegen naar
Manchester. Een verhaal vol
toevalstreffers, verrassingen,
stroopwafels en origamikikkers.

“Hoeveel onderbreken heb jij bij je?”, vraagt Edwin als hij binnenkomt met zijn backpack op zijn rug. “Een stuk of vijf. Moeten we een paraplu meenemen denk je?” antwoord Jasper. “Ik heb er wel een bij me.” Terwijl Jasper nog een keer naar de wc gaat, haalt Edwin het overschot aan onderbreken uit zijn tas. Twee maanden geleden belde hij Jasper op met het plan: “Ik heb binnenkort een bruiloft in Manchester. Zullen we er samen naartoe liften?”

Jasper Lesuis & Edwin Kayser.
“Ook wij begonnen ooit met een pizzadoos en een stift naast de snelweg”

Op de Kronenburgersingel in Nijmegen stopt Stephan Widajia, assistent coach van het floorball team van Jong Oranje, de laatste spullen in de kofferbak van zijn zwarte Volkswagen. In zijn ooghoeken ziet hij een paar huizen verder twee jongens de deur uit lopen. Reizende studenten, aan hun backpacks te zien. Hij werpt een blik op zijn horloge: bijna 11 uur al. Hij heeft zich wat verslapen en het inpakken duurde langer dan verwacht. Stephan stelt zijn TomTom in: op weg naar Brussel, waar hij zijn team gaat ondersteunen in hun oefenwedstrijd tegen België. De jongens lopen voorbij, maar komen dan ineens tot stilstand.

Geen crusty's

Edwin neemt een stroopwafel en stopt het pakje dan in zijn backpack. Hij en Jasper delen de wafels uit aan bestuurders. Geld hebben ze nog nooit betaald voor een lift, het is hen ook nooit gevraagd. “Zullen we gaan?” zegt Jasper terwijl hij zijn backpack op zijn rug hijst. Die benadrukt hun imago van ‘betrouwbare reizende student’. Om niet over te komen als een Crusty, een in de krakerswereld bekende term voor een backpacker die oogt als zwerver, hebben de lifters zich netjes geschoren en hun meest studentikoze sweaters uit de kast getrokken. Edwin loopt voorop, Jaspers studentenhuus aan de Nijmeegse Kronenburgersingel uit, en slaat rechtsaf richting het station. Eigenlijk gaat Jasper altijd links, maar ze hebben de tijd dus volgt hij Edwin.

Ook Jasper en Edwin begonnen ooit met een pizzadoos en een stift naast de snelweg. Maar nu draaien ze de rollen om. In plaats van naar een liftershalte aan de weg te lopen, waar een bestuurder binnen een paar seconden bedenktijd het initiatief moet nemen om te stoppen, lopen ze richting station. Daar, of op parkeerplaatsen,

tankstations en andere plekken met een goede verkeersdoorloop, zoeken zij zelf een potentiële lift uit. Hun reis hebben ze opgedeeld in etappes, met als bestemming van vandaag: Gent.

Nog geen twintig meter buiten de deur valt Edwins oog op een stilstaande zwarte Volkswagen. Via de achterraut ziet hij een man zijn Tomtom instellen. Hij kijkt Jasper aan en weet dat die hetzelfde denkt: die vent gaat ergens naartoe. Meteen gaat de knop om, de liftmodus aan: geen kans onbenut laten! De jongens blijven staan. Ze doen een paar stappen terug en via het openstaande raampje aan de bijrijderkant ziet Edwin een man van rond de dertig zitten die hem vriendelijk aankijkt. Zonder na te denken gooit hij zijn vraag er uit: “Hallo! Wij liften vandaag naar Gent. Zouden we een stukje met u mee kunnen rijden?” Die directe manier van vragen druist tegen alle RideAsking tactieken in. Eerst even een gesprekje aanknopen, het vertrouwen van de lift winnen, voordat je de grote vraag op hem afvuurt. Maar hun mond valt open van verbazing.

“Ja hoor, stap maar in! Ik moet naar Brussel” antwoordt de man.

Krantje in de zon

Op een tankstation in Aalst, tussen Brussel en Gent, zit de Franse Maud een krantje te lezen voor het stuur. Naast haar komt een auto tot stilstand, de jongen in de bijrijderstoel glimlacht vriendelijk. Hij oogt ongeveer net zo oud als haar dochter, die ze vandaag gaat bezoeken in Londen. Lachend stappen de jongens uit en gaan met z'n drieën op de foto. Als twee van hen hun backpack uit de achterbak hebben gehaald, rijdt de bestuurder alleen weg. Maud legt haar krant naast zich neer en steekt haar hoofd door het open raam.

Jasper wil zich omdraaien om de vrouw naast hen aan te spreken. Maar hij krijgt de kans niet.

De bijrijdersrol

Jasper is voorin gaan zitten, naast Stephan. Een bewuste keuze, de bestuurder kwam over als een zakelijk type en een sportman. Waar Edwin de rol van de muzikant op zich neemt en goed is met kinderen, is Jasper de salesman die mee kan praten over sport. In een fractie van een seconde voelen ze aan wat voor type de bestuurder is, en bepalen aan de hand daarvan hun plaats in de auto.

Aangekomen op het tankstation doen Jasper en Edwin de fotoroutine met Stephan. Een foto samen om aandacht en vertrouwen van potentiële nieuwe lifts op de parkeerplaats te winnen. Jasper haalt zijn tas uit de auto en kijkt om zich heen. Tijd om op zoek te gaan naar een lift om hun logeeraadres in Gent te bereiken. Ze zwaaien Stephan uit en Jasper wil zich omdraaien om de vrouw naast hen aan te spreken. Maar hij krijgt de kans niet.

Achter zich hoort hij haar stem al: “Jongens, waar moeten jullie naartoe?”

De grote oversteek

Na een overnachting in Gent, die de lifters van te voren hebben Na een overnachting in Gent, die de lifters van te voren hebben geregeld via couchsurfing (een online sociaal netwerk dat gebaseerd is op gastvrijheid), belanden ze de volgende dag via twee lifts bij de grootste uitdaging van hun reis: De oversteek van Calais naar Dover.

Het vooruitzicht is niet veelbelovend. Vroeger stond het hier vol met kampeerterreinen omdat handenvol vluchtelingen, die meegesmokkeld wilden worden, hier strandden. Robert McCullough, hun couchsurfhos in Dover, laat hen weten veel lifters vanuit Calais te hebben ontvangen, maar dat bijna niemand van hen het lukte om de oversteek lifend te maken.

“Dude, waar zijn we nu beland?” vraagt Edwin zich hardop af als ze op een grote parkeerplaats staan. “Er is helemaal niemand hier. Dit gaat nooit werken” antwoordt Jasper. Vanuit een groot, kil gebied kijken ze uit op docking stations en industriegebieden. Op de verlaten parkeerplaats staan twee kantoorrijtjes. Als ze daar informeren hoe duur een kaartje is komen de jongens even in de verleiding om die 36 euro per persoon gewoon neer te leggen. Maar aan hun voornemen eerst alle opties te proberen is nog niet voldaan. Wat is nou een uurtje, of twee desnoods, rondvragen bij auto's?

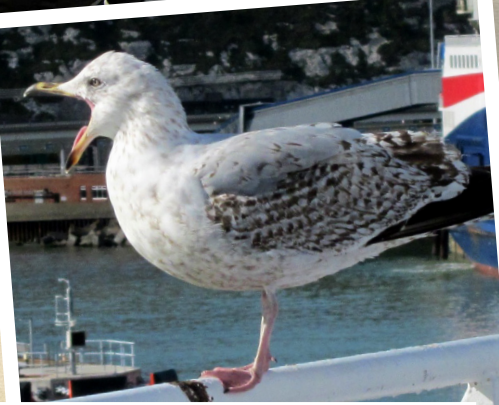
Even doorvragen werpt zijn vruchten af. Je betaalt per auto 100 euro en daar mogen maximaal 5 personen in zitten. De truc is dus een auto te vinden met niet meer dan drie inzittenden. Jasper spreekt een willekeurig koppel aan en vertelt zijn verhaal: twee arme studenten die naar een bruiloft in Manchester liften. Na kort overleg stelt de vrouw hen de verlossende vraag:

“Mogen we jullie paspoorten, zodat we met z'n vieren kunnen inchecken?”

De fotoroutine

De oversteek van Calais naar Dover is een grote uitdaging

Robbert McCullough en zijn kookkunsten

Al een uur lang zijn Edwin en Jasper aan de lopende band mensen aan het aanspreken.

Let you entertain me

Een sterke etensgeur dringt hun neuzen binnen als Jasper en Edwin rond een uur of zeven 's avonds de trap op lopen bij Robert McCullough, het logeeraadres in Dover dat ze vonden via couchsurfing. Via hun TomTomtechniek zijn ze bij hem afgezet: op een tankstation vroegen ze een bestuurder of hij het adres even in wilde tikken op zijn navigatiesysteem zodat ze wisten hoe ze moesten lopen. Eenmaal aan de praat biedt de bestuurder meestal wel aan om hen even af te zetten, het is toch maar vijf minuutjes verderop en het adres staat bovendien al ingesteld op zijn TomTom.

Robert McCullough heeft hen van te voren gewaarschuwd: hij is een alleenstaande homo met harde humor, en zijn hond en kat zijn als kinderen voor hem. Wie daar niet tegen kan, moet niet bij hem komen overnachten. Daar deinzen Jasper en Edwin echter niet voor terug en bij aankomst worden ze aangenaam verrast. "Hebben jullie honger?", vraagt Robert, een kleine man met een ringbaardje, veel tatoeages en een lers accent. "Als jullie nog even helpen het één en ander te snijden en in bakjes te doen, kunnen we zo aan tafel." Jasper, die zich voor zijn reis naar Engeland had voorbereid op veel Fish and Chips, sausages en andere bagger, krijgt het tegenovergestelde voor zijn neus. Uit de oven komt een gigantische gevulde kip te voorschijn, op tafel staan bakjes met bietenballetjes, venkelsalades en stokbrood. Robbert, een sociaal psychiatrisch verpleegkundige met een hoge werkdruk en weinig contact met zijn familie, vindt het fijn om Edwin en Jasper iets te kunnen geven en hoeft er niets voor terug. "Entertain me", zegt hij als de jongens vragen hoe ze hem voor dit geweldige gebaar kunnen bedanken.

Boerengezin op wereldreis

Na een stevig ontbijt gaan de jongens op zoek naar een lift naar Londen. De avond ervoor hebben ze met Robert en zijn hond een avondwandeling door Dover gemaakt, en zagen hoe hotels met grote parkeerplaatsen de omgeving typeerden. Midden op de eerste parkeerplaats die ze tegenkomen staat een camper. Drie jongetjes en een meisje zijn aan het rugbyen. Hoewel ze voorzien dat de camper vol zit, stappen Jasper en Edwin er toch op af, wie weet levert het een goede tip op.

Met zijn kaart erbij vraagt Jasper de ouders van de rugbyende kinderen om tips. Het boerengezin uit Oakland, New Zeeland, dat thuis meer dan honderd koeien bezit, is voor drie maanden met de camper op wereldreis. Het gesprek is pas net op gang als moeder voorstelt: "We vertrekken over een half uurtje naar Londen, jullie kunnen wel achterin zitten bij de kinderen." Het meisje kijkt haar moeder onzeker aan: "Mom, are you sure?" Maar moeder is overtuigd.

Het kritieke punt

Edwin haalt zijn kinder-entertain-tactieken uit de kast en vermaakt de kinderen drie uur lang achterin de camper met kaarttrucs, jongleerkunsten en origamikkers. In Londen volgt weer een overnachting en de volgende dag staan de jongens met frisse moed weer op een tankstation. Ze hebben hun laatste rit voor de boeg: naar hun logeeraadres in Manchester.

Al een uur lang zijn Edwin en Jasper aan de lopende band mensen aan het aanspreken op een groot tankstation net voor Birmingham. Door de koude miezerregen lopen ze van auto naar auto. De vermoeidheid van de afgelopen dagen is voelbaar, en de reacties die ze krijgen zijn soms lomp. "Shit, ik heb er helemaal geen zin meer in", zegt Jasper knijpend met zijn ogen tegen de regen. "Dat snap ik, maar we gaan gewoon door. We komen er wel", antwoordt Edwin. Ze weten allebei dat deze momenten erbij horen. Dat ze cruciaal zijn zelfs, om je te onderscheiden als een goede lifter. Dit zijn de momenten waarop je niet op moet geven. Want dan kom je er inderdaad niet. "Positief blijven, want dat straalt je uit", voegt Edwin er aan toe.

Dan crosst er ineens een klein beige autootje de parkeerplaats van het tankstation op. Het voertuig neemt vijf parkeerplaatsen in als het schuin tot stilstand komt. Door het open raampje komt het vrolijke gezicht van een Britse blondine van rond de dertig tevoorschijn.

"Hey boys, where do you need to go?"

Het kersje op de taart

Louise Stewart had de jongens zien staan, en schatte hen in als betrouwbare backpackers die wel wat hulp konden gebruiken. Jasper gaat voorin zitten, Louise oogt als een zakenvrouw. Een stroopwafel hoeft ze niet. In vrolijk Engels accent vertelt ze over haar caveman dieet en haar nieuwste hobby mudrunning, waarbij ze tien kilometer door de modder baggert. Louise zet de jongens af bij hun couchsurfadres in Birmingham.

Het is zo'n vijf uur 's middags als Jasper en Edwin de volgende dag na twee lifts op hun eindbestemming in Manchester aankomen, waar ze nog even op de thuiskomst van hun gastvrouw moeten wachten. Tevreden dalen de jongens neer op het kleine trapje voor haar huis. Voor hen stopt een auto, de buurman komt thuis. Een grote man in pak van rond de veertig met een vriendelijke blik komt hen tegemoet. Ze groeten elkaar en maken een praatje, tot de man even naar binnen verdwijnt. Hij komt terug met het ultieme kersje op de taart: twee halve liters lager bier. In het zonnetje, op het trapje van hun eindbestemming, proosten Edwin en Jasper op een succesvolle liftervaring. Ze hebben gereden As Kings.